

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Минаване отъ друго въроизповѣдание въ православieto.

Ако 19 вѣкъ бѣ характеризиралъ като силно атеистиченъ въ почти всичкитѣ му форми на проявление и мисли, то нашия вѣкъ съ право може да бѣде смѣтанъ, като връщане къмъ истинската християнска форма и концепция. Еволюционизма на западнитѣ църкви, ги бѣше доста отдалечилъ отъ реалния фондъ, отъ голѣмитѣ истини и отъ благодатната Сила на вѣрата и първичнитѣ догми на християнството.

Сторената отъ тѣхъ грѣшка да се пренебрегне традицията, въ която тѣ виждаха суха закаменела ритуалност — а не духовна пълнота и творчество, ги тласка — особено протестантитѣ къмъ хиляди секти и концепции, които, бавно но упорито, системно — отъ християнството направили култъ, отъ които липсваше тъкмо Христосъ съ своя животъ и истина.

Тая основна грѣшка, която чрезъ протестантизма внесе истински анархизъмъ въ християнската доктрина, твърде болезнено се отрази въ настоящия хаосъ на човѣчеството. Тя е лишена отъ своята динамична сила, и се превръща въ институтъ — отъ който липсва Христосъ съ неговия животъ, институтъ, който не е рожководенъ вече отъ св. Духъ.

Затвърдяването на този животъ и обичуването му съ Бога, ни го дава „печата на дара Духа светого“, чрезъ св. тайнство миропомазване.

Днесъ е общопризнатъ фактъ, че православieto повече отъ всички други християнски въроизповѣдания, е истинската Христова църква, вѣрна съхранителка на цѣлия доктриненъ депозитъ и на спасителнитѣ сръдства, повѣрени на човѣчеството чрезъ св. Апостоли отъ Самого Господа и Спасителя нашъ Исуса Христа.

Въ последнитѣ две десетилѣтия протестантитѣ въ своитѣ световни конгреси — все повече и по-ярко подчертаватъ желанието си — църквитѣ да се обединятъ, като взематъ за база православieto.

Самия католицизмъ, незабелязано и неусетно се връща къмъ общата майка православieto и нейнитѣ традиции, характеризирани чрезъ живото предание като творчески принципъ — отъ Бога вдъхновенъ посрѣдствомъ

тѣй близкия култъ до православния.

Какви сж напр. тѣй нареченитѣ у тѣхъ „св. часове“ — ако не нашитѣ вечерни бдения; или „новенитѣ“ (novene) ония умилителни молитви и пѣснопѣния — целящи мистично и молитвено настроение, ако не „нашитѣ акатиси“ прекръстено съ хубавото име у тѣхъ „Розариума на св. Дѣва“.

Тия съживителни извори на божията благодать, които почти всецѣло бѣха изсъхнали — сега католишката църква се връща къмъ тѣхъ — и добре прави — защото чрезъ тѣхъ, католицитѣ се връщатъ къмъ култа и творческитѣ сили на благодатта — отъ който всецѣло е лишенъ рационалистическия протестантизмъ, нѣщо, което води къмъ атеизмъ.

Това общо течение, за възвръщане къмъ православieto, като къмъ общъ живъ и истински источникъ на вѣра, се доста силно почувствува и у насъ.

Това хубаво създадено настроение бѣ малко помрачено отъ нѣкои прибрзани кръшченки извършвани надъ евреитѣ, които чувстватъ пулса на времето — искаха по своему да го използватъ.

За да се избѣгнатъ всѣкакви недоразумения и нареkania — мисля, че ще бѣде справедливо и целесъобразно на тия що искатъ да прекрататъ прага на православieto — да имъ се изискватъ:

1. кръщелно свидетелство или
2. актъ за рождение;
3. актъ, отъ който да се види националността на индивида;
4. какъ и кога е станалъ български поданикъ;
5. свидетелство отъ общината или полицията — за добро поведение;
6. свидетелство отъ досегашната му въроизповѣдна община — отъ което да се вижда, че той е заличенъ отъ списъцитѣ имъ;
7. свидетелство отъ свещеника, които го е въвелъ въ истинитѣ на вѣрата и се е убедилъ въ неговата искреностъ и желание да стане православенъ християнинъ;
8. да изповѣда публично въ църквата нашето вѣрую и да го подпише.

Само по този начинъ ще спе-

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Защо не се посещаватъ редовно и масово нашитѣ храмове.

Причинитѣ сж нѣколко и отъ различно естество, обаче, почти всички неоправдателни и имащи въ по-голѣмата си частъ, като единственъ източникъ хладността и равнодушието къмъ религията.

Казваме, че причинитѣ сж отъ различно естество, защото тѣ сж други за женитѣ, други за мъжетѣ и други за младежитѣ. Женитѣ, на примѣръ, отъ бедната и сръдна класа, обикновено оправдаватъ нередовното си и дори рѣдко посещаване на църквата съ домашнитѣ си занимания, тѣй като тѣхнитѣ оскъдни или сръдни материални сръдства не имъ позволявали да поддържатъ прислуга за уреждането на своето домакинство. Следователно, тѣ, въпрѣки силното желание което иматъ да посещаватъ редовно църквата, нѣматъ тая възможностъ поради горнитѣ съображения.

И действително, всѣки единъ, водимъ отъ тия съображения, би до нѣкъде оправдалъ женитѣ отъ горнитѣ категории. Питаме, обаче, ние, основателни ли сж тѣхнитѣ оправдания? Мислимъ че не. Защото всѣка добра и истинска християнка, съ пълно съзнание за своитѣ религиозни задължения, би направила всичко възможно, щото въ недѣлния и празничния день, да бѣде свободна за да се посвети всецѣло на Бога. Но ако безпристрастниятъ наблюдател би се опитвалъ да оправдае женитѣ отъ горнитѣ две категории, какво би казалъ той за другитѣ две категории, какво би казалъ той за другитѣ жени отъ по-високото общество и съ пълна материална независимостъ? Тѣ иматъ всички възможности да изпълняватъ редовно религиознитѣ си задължения и не го вършатъ. Тѣ, съ малки може би изключения, посещаватъ недѣлния и празничния день не на молитва, а на безполезни и безплодни занимания. Тѣ биха предпочели въ недѣля да предприематъ една дълга и приятна, разбира се, екскурзия, отколкото да посетятъ храма Божий. Религиозното чувство на тия жени, безспорно, не почива на здрава основа, за да имъ напомни че черкуването на християнската стои по-високо отъ всѣко друго, дори и полезно, занимание. Тѣ макаръ интеллигентни и просвѣтени, нѣматъ съзнание за тѣхното високо предназначение, като християни и като майки.

Въпрѣки това, обаче, ако се опитаме да съставимъ една равномѣтка за църковнитѣ посетители, ще установимъ, че по-голѣмия процентъ

отъ тѣхъ съставляватъ пакъ женитѣ отъ сръдна и напреднала възраст и отчасти момитѣ.

Мъжетѣ съставляватъ много по-малкъ процентъ отъ църковнитѣ посетители. Ако изключимъ възрастнитѣ и старцитѣ, които почти редовно ходятъ на църква, останалитѣ или никакъ не стѣпватъ, или пѣкъ ако отиватъ отъ време на време, вършатъ това отъ простъ обичай и за разнообразие, безъ онова здраво религиозно чувство, което всѣки добъръ и истински християнинъ трѣбва да притежава. Явно доказателство за това е тѣхното твърде кратко пребиваване въ храма. Тѣ нѣматъ търпението да чакатъ разпускането на църквата, защото имъ дотегва поради дълготрайността на службата. Тѣ не могатъ да проникнатъ въ истинското значение на божествената литургия, защото нѣматъ понятие отъ нея, тѣй като много малко сж се интересували отъ религиознитѣ работи и почти никога не сж чели Библията и други религиозни книги. Ето защо, тѣ отивайки въ храма, бързатъ да го напустнатъ, за да посетятъ кафенетата и други локалитѣ, защото тамъ ги очакватъ разисквания, игри и други суетни и безплодни занимания. При все това, тѣ сж напълно спокойни, като мислятъ, че сж си изпълнили дълга, като сж посетили църквата и запалили свѣщъ.

Относно младежитѣ, трѣбва за жалостъ, да признаемъ, че тѣ държатъ рекордъ на въздържане отъ черкуване. Но това не трѣбва никакъ да ни очудва и считаме за излишна всѣкаква критика по тая въпросъ, поради простата причина, че нашата учаща младежъ доскоро бѣ напълно лишена отъ религиозно възпитание. Благодарение, обаче, неотдавнашното решение на държавата да се въведатъ въ сръднитѣ училища религиозни уроци, се надѣваме въ близко бѣдеше да зарегистрираме у нашата учаща се младежъ едно чувствително подобрене въ нейното религиозно и нравствено състояние.

Нашата света църква не е престанала да полага голѣми грижи и усилия, чрезъ редовни проповѣди въ храмоветѣ и други религиозни беседи, за възстановяване разклатеното и дори отпаднало религиозно чувство на народа. Обаче, нейнитѣ усилия се ограничаватъ въ предѣлитѣ на Христовото учение. Тя проповѣдва словото Божие, чрезъ което ни разкрива спасителнитѣ християнски истини, та да може всѣки отъ насъ да проникне въ тѣхния смисълъ и духъ и се образова въ Христа. Тази е мисията на Църквата. Тя не може да употреби принудителни и заплашителни сръдства, за да накара християнитѣ да изпълняватъ своитѣ религиозни задължения.

Ето защо, за да се улесни трудната задача на нашата църква и се постигнатъ задоволителни резултати относно повдигането на религиозното чувство у народа ни, нужна е подкрепата на държавата. Не ис-

челимъ живи души за Христа Спасителя — и спокойно и радостно ще подаваме блѣскавата дреха на нетлѣнната свѣтлина съ която ги обличаме — какъвто е смисъла на високо-мистичната пѣсенъ, която пѣемъ:

„Вие, които въ Христа се кръстихте, въ Христа се облѣкохте: Алилуия“.

Протоиерей Д. Андреев.

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 18).

Протестантинъ Да, азъ сега вѣрвамъ, че вие сте прави и за това ти благодаря отъ душа. Но вие не правите добре, като палите кандила предъ иконитѣ; никжде не е писано, че трѣбва да се палятъ кандила. Пророкъ Иеремия изобличава това, като казва: „Палятъ за тѣхъ свѣтилници повече, отколкото за себе си, а тѣ нито единъ отъ тѣхъ не могатъ да видятъ“ (Иерем. 18). Въ Евангелието Спасителъ заповѣдва да палимъ духовни свѣтилници, а не вашитѣ кандила.

Православенъ Кажй ми, моля, кого изобличава Иеремия: Мойсея ли, Соломона ли, или езицинитѣ въ това време?

Протестантинъ Трѣбва езицинитѣ да изобличава, защото Мойсей и Соломонъ не палили свѣтилници на идолитѣ, а на херувимитѣ.

Православенъ Прекрасно! И ние почитаме по примѣра на Мойсея и Соломона. Богъ е казалъ на Мойсея въ гора Синай: „Направи всичко, както Азъ ти показвамъ: и образецъ на скиинята и образецъ на всичкитѣ сѣдове“ (Исх. 25, 9). Така и Мойсей направилъ скиинята и всичкитѣ ѣ сѣдове, въ числото на които влизатъ и свѣтилницитѣ. Още Богъ е заповѣдалъ на Мойсея: „Кажй на синоветѣ израилеви да ти донасятъ елей чистъ отъ маслини, за да гори винаги свѣтильника въ скиинята, когато ще палятъ Аронъ и неговитѣ синове сутринъ и вечеръ. Този уставъ е вѣченъ за поколѣнията на тѣхнитѣ синове“ (Исх. 27 глава, 20—21). И Соломонъ пише: „Направихъ десетъ свѣтилници и кандила, за да ги палятъ по устава“. Отъ тука виждаме, че Богъ е заповѣдалъ на Мойсея, така и на Соломона да палятъ предъ Господа свѣтилници вѣчно. Така и ние почитаме по устава на Мойсея и Соломона, като палимъ кандила

каме, разбира се, съ това да кажемъ, че държавата ни трѣбва да си служи съ принудителни срдства и драконови мѣрки, за да застави народа да стане религиозенъ и набоженъ. Ние разбираме друго, а именно, че държавата може да вземе косвени и простими мѣрки, чрезъ които да улесни църквата въ нейното спасително дѣло. А такива мѣрки сж вече отчасти взети, една отъ които е затварянето на разнитѣ локалитѣ въ недѣлни и празнични дни презъ време на божествената литургия. Тази мѣрка би била твърде ефикасна за да принуди, ако не всички, поне частъ отъ тия равнодушни къмъ религията християни, но ревностни посетители на локалитѣ, за да употребятъ по неволя тѣхното свободно време въ храма Божий, до отварянето на локалитѣ, следъ разпускането на църквитѣ. И това тѣхно неволно посещаване на църквата, сме увѣрени, че неусетно ще промѣни нравственото и религиозното имъ състояние. За жалостъ, обаче, констатираме, че тази твърде важна и спасителна мѣрка не е била строго приложена, защото всѣки недѣленъ и празниченъ день кафенетата сж отъ ранни зори отворени и препълнени съ хора.

Въпрѣки всичко, трѣбва да се надѣваме, че едно тѣсно сътрудничество между църква и държава би могло да има твърде задоволителни резултати за възстановяване морала и религиозното чувство на нашия народъ. А това се налага вече, защото времената сж лукави, материализмътъ и покварата взиматъ връхъ, застрашавайки съ пълно унищожение и онова малко, което остана отъ вѣра, моралъ, любовъ, честъ, милостъ и състрадание.

Наблюдателъ

предъ образа на Бога невидимия, а вие сте угасили свѣтилницитѣ, които били установени отъ Бога.

Протестантинъ Вие постъпвате правилно, като се основавате на Св. Писание, а азъ мислѣхъ, че вие го правите по предание. Защото, ако запитамъ нѣкой православенъ, защо правите това или онова, той винаги отговаря: това го правимъ по предание. Сега съмъ съгласенъ да се палятъ кандила предъ иконитѣ, но защо палите свѣщи; за това не се споменува въ Св. Писание.

Православенъ Кажй ми, моля, много пжти ли си челъ всичката Библия безъ да пропуснешъ нѣщо?

Протестантинъ Шо ми трѣбва да я чета много пжти цѣлата? Азъ веднажъ я четохъ и всичко разбрахъ, какво трѣбва да се прави и какво не. Нѣма за какво да се прочете цѣлата; Въ многоглаголенето нѣма спасение. Тамъ, напрмѣръ, е писано, да се пренеса кръвна жертва; ще кажешъ, че трѣбва и това да се прави? А ние четемъ само тѣзи мѣста, които ни учатъ да живѣемъ духовно.

Православенъ И тѣй, ти само веднажъ си челъ цѣлата Библия и всичко си разбралъ? А това, което казвашъ за вехтозаветната жертва, него ние не правимъ, защото Исусъ Христосъ е замѣнилъ съ новозаветна

Протестантинъ А за свѣщитѣ никжде не е писано.

Православенъ Азъ ще ти кажа единъ примѣръ. Повиква нѣкой царъ единъ художникъ и му поръчва да го изрисува на толкова голѣмъ портретъ, колкото е самия царъ. Направили и писмено условие, че портрета ще стане такъвъ, какъвто царятъ го поръчва. Художникътъ почналъ да го рисува и се стараелъ да го направи по-хубавъ, за да угоди на царя. Когато портретътъ билъ вече готовъ, дохожда царскиятъ слуга и му казва: „Царятъ ме прати да ти кажа, да нарисувашъ неговия портретъ безъ очи, безъ носъ и безъ ржце“. Художникътъ отговорилъ, че царятъ му поръчалъ портрета да прилича на него, за което написали и условие. Царскиятъ слуга погледналъ условието и казалъ: „Тука пише, портретътъ да бжде голѣмъ колкото царя, а за очи, носъ и ржце нищо не е казано“. Какъ трѣбва да постъпи художникътъ? Както е поръчалъ царя, или както казва царскиятъ слуга?

Протестантинъ Разбира се, трѣбва да го направи споредъ условието, както го е поръчалъ царятъ.

Православенъ Но художникътъ послушалъ царския слуга и направилъ портрета безъ очи, безъ носъ и безъ ржце. Веднажъ дошли на гости у царя много принцове, крале и гости и царятъ казалъ на художника да донесе портрета му. Художникътъ го занесълъ, но царятъ се сконфузилъ, като видѣлъ портрета безъ очи, безъ носъ и безъ ржце. Какъ мислишъ, царятъ ще похвали ли художника за такъвъ портретъ, ще му даде ли добро възнаграждение?

Протестантинъ Защо ще го хвали? Той трѣбва да го даде подъ сждъ, защото не изпълнилъ неговата поръчка.

Православенъ Вѣрно. Царятъ тогава ще му каже: „Ти не послуша моята дума и си измѣнилъ условието, като си послушалъ слугата, за това азъ ще те туря въ тъмница“. Този примѣръ се отнася за васъ, протестантитѣ.

Протестантинъ Защо да е така?

Православенъ Ето защо. Богъ ви далъ писанъ законъ—Библията—а вие сте го промѣнили по думитѣ на неговитѣ слуги—протестантитѣ. Библията е портрета, когато вие рисувахте правилно, както трѣбваше, но протестантитѣ отъ Аусбургъ въ 1555 година ви казаха, че вие не

Творчество

(за Йорданъ Йовковъ).

Дѣдо Недко е човѣкъ съ дарби. Живописецъ е той, картинитѣ му възбуждатъ голѣмъ възторъ у нагрупалитѣ се зрители, но пие. Наистина, отъ скръбъ и мжка пие, но нали пие?

Съ голѣма любовъ и набожно увлѣчение бѣше писалъ той нѣкога икони. Тѣ красѣха олтаритѣ на много селски и градски черкви. Новото време, обаче, разорило не единъ занаятъ, не пощади и неговия. Появиха се нови и учени майстори, нѣкогашната благотворителностъ изчезна, сърдцата на хората истинаха къмъ вѣрата и къмъ черквитѣ. Никой вече не му поръчваше икони. Заредиха се и семейни нещастия. Дѣдо Недко остана самъ, обеднѣ, отчая се, напуста изкуството си и се пропи“. Така разказва за него синътъ на Добруджа Йорданъ Йовковъ въ повестъта си „Жетварьтъ“. Намѣсто икони, дѣдо Недко почва да рисува фирми, да украсява вжтрешността на кръчми съ похотливи картини (които създаватъ не малко свади), а дѣната на каруцитѣ—съ патриотични изображения. Самъ, отъ човѣкъ смиренъ, съ душевна чистота и благонравие, се превърна на обезвѣренъ, съ ожесточена душа, лекомисленъ и пороченъ човѣкъ, разюзданъ и смахнатъ бѣбрица, отъ разказитѣ на когото дори старитѣ хора се червятъ.

Всичко това зле се отразява на самия него. Хората почватъ да го укоряватъ, презиратъ и отбѣгватъ, докато се вижда самъ излишенъ товаръ на себе си и на хората.

Но уважаваниятъ и обичанъ отъ всички попъ Стефанъ веднажъ, на излизане отъ черква, го срѣща и го повежда съ себе си въ черквата. Спира се предъ иконитѣ, които е изписалъ дѣдо Недко и му ги посочва. Ето ги предъ Исуса Христа. Той гледа кротко и благо, като че казва: „Елате при мене всички обременени!“.

Така и съ съвети, съ напжтвания

рисувае портрета така, както е поръчалъ царя.

Протестантинъ Защо ни обиждате? Насъ ни учатъ не отъ своята си глава, а отъ Св. Писание.

Православенъ Вие ги повѣрвахте и даже не се обърнахте за обяснение къмъ своята майка—православната християнска църква. Всички трѣгнахте следъ тѣхъ, защото тѣзи господа проповѣдватъ лека вѣра. Апостолъ Павелъ пише така: „Ако би и ангелъ отъ небето да ви проповѣдва не това, което ви проповѣдваме ние, да бжде проклетъ“. Виждашъ, че и ангелитѣ не трѣбва да се вѣрватъ, когато учатъ несъгласно съ Църквата. Казахте за свѣщитѣ. Ето, напримѣръ, въ Апокалипсиса е писано: „И като се обърналъ видѣлъ седемъ златни свѣтилници и посрѣдъ тѣхъ подобие на сина човѣшки“ (Апок. 12, 13). Седемъ огнени свѣтилници горѣха предъ престола“ (Апок. 4, 4). Сжщо и апостолитѣ сж палили свѣщи, като сж се събирали въ Сионската горница. Днешнитѣ исторически християнски антични катакомби сж били освѣтявани съ свѣщи при богослуженията. Следи, неоспорими следи има и днесъ.

Протестантинъ Увѣрихъ се, че вие палите свѣщи по заповѣдъ на Св. Писание.

Православенъ Така е. Вие сте се отбили отъ правия пжтъ и не можете да го намѣрите. Азъ ще ти приведа следъ малко много основания отъ Св. Библия, относно Св. Предание, което е наравно съ Св. Писание и което вие не признавате. И ти накрай съвсемъ ще се увѣришъ, че единствениятъ и правиятъ пжтъ е този, който държатъ не протестантитѣ, а Св. Православна Апостолска Съборна Църква.

(Следва)

попъ Стефанъ внушава на дѣдо Недко, че никой не може да му отнеме занаята, че има голѣма дарба, че дарбата му е отъ Бога и на Бога трѣбва да служи, а не на дявола. По този начинъ се събужда у дѣда Недка вѣрата въ собственитѣ му сили и поласканъ отъ предишнитѣ си успѣхи, той пожелава да направи нѣщо хубаво, за да изкупи грѣховетѣ си и да облекчи и зарадва старинитѣ си. Не така лесно, обаче, попъ Стефанъ успѣва да го преобрази. Понася той много огорчения, но въ сърдцето му нали нѣма мѣсто за умраза и отмжщение, успѣва. Дѣдо Недко се залавя за работа въ черковния килеръ и се изгубва за хората.

Единъ день попъ Стефанъ потърсва дѣда Недка въ килера, но бива поразенъ и прикованъ на мѣстото си отъ една съвсемъ нова икона, изправена въ насрещната стена на килера. Предъ него като да не стои икона, а живъ духъ, нѣкакво видение: Исусъ Христосъ високо надъ пожълтѣлитѣ ниви въ безкрайната равнина покровителствува благодатния човѣшки трудъ и го благославя.

Всрѣдъ беднотията на килера иконата изглежда още по-хубава, като слънце, родено въ мрачинитѣ на ношъта.

Но, кжде е самиятъ авторъ на това чудно творение?

Едва забележимъ дѣдо Недко се е свилъ на парализовото си легло, унесено гледа на иконата си, безъ да е усетилъ и подозрѣлъ, че е влѣзълъ нѣкой при него. Когато почувствава попъ Стефана при себе си, стана почтително, мълчаливо и му цѣлуна ржца. После му разказа за мжжитѣ, що е преживѣлъ по търсене композицията и за видението, което е ималъ, сжщо както е нарисувалъ Исуса Христа на иконата.

Така доброто начало въ душата на дѣдо Недко, освенъ че не се унищожи, но се разцвѣтъ, за да зарадва и утеши старинитѣ му, а въ сжщото време създаде въ селището ново религиозно вълнение. „Благоговѣйно и съ нескривано вълнение мжже и жени струваха дълбоки метани,—разказва авторътъ—кръстѣха се и дигаха очи къмъ чудния образъ, който извираше изъ глбинитѣ на собственитѣ имъ души.“ Нѣма ли въ образа и дѣлото на дѣдо Недко нѣщо, което е прозрение въ собствената сѣдба на автора? Създалъ творения, които свѣтътъ чете съ радостъ и удоволствие, а самъ живѣлъ въ унеса на творчеството си въ бедностъ, за която никой и не се сѣщалъ.

За автора на иконата никой въ селото не запитва, а всички говорятъ за чорбаджията дарителъ (т.е., за който е подарилъ иконата на черквата) и го обкржжиха съ общо уважение и почитъ. „Грѣховетѣ и недостатъцитѣ му се забравиха. Виждаха се само добритѣ му дѣла и за тѣхъ сега говорѣха всички“,—казва Йорданъ Йовковъ.

Да, творецътъ се влива въ творенията си, а творенията—въ душитѣ на хората. Така творецътъ остава да живѣе невидимъ въ хората като лжче, насочващъ ги къмъ нравственъ възходъ.

Ем. Мутафовъ

МЕТОДИ БАЛАЛЧЕВЪ
скулпторъ-рѣзбаръ

изработва църковни иконостаси
съ най-финна и художествена
рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3
телефонъ № 2-57-46.

6—12

ПЕЧАТНИЦА
„ПРОСВѢЩЕНИЕ“
П. Зенгиновъ & С-не — Варна
Телефонъ 21-38

Цвятанъ Георгиевъ — Варна.

Зимни картини изъ живота.

(фейлетонъ).

Суровата зима, която съ своите студени дни и мразовити нощи сковава и природата и сърдцата на сиромаситъ—започна своята жестока пѣсенъ. Отидоха си хубавитѣ дни, въ които бедняка излизаше по своята работа до вечерята, за да изкарва своя поминѣкъ и насѣдния за домочадието си. Майката земя е сковала своята грѣдь, нивята, лозята и цѣлата природа почива подъ снѣжната покривка.

Страшни и студени декемврийски дни! Дълги и безкрайни мразовити нощи!

И колкото животътъ е тежъкъ въ тия несигурни години, толкова той става по-непоносимъ презъ тия дни. Колко мнозина презъ тѣхъ сж въ голѣмъ недоимѣкъ? Хиляди сж невиннитѣ детски уста, които въ тихия вечеренъ часъ зоватъ своята любяща майка, молейки я за кѣшей хлѣбъ. А тя, горката, убита и отпаднала духомъ, вмѣсто трохица хлѣбъ, имъ поднася горчивитѣ сълзи на своето горчиво злострадание.

И ако се вслушаме въ общия стонъ на околнитѣ, ние ясно ще доловимъ безнадежния викъ на всички страдающа души, очакващи отъ Бога и отъ васъ помощъ.

Чувате ли жалбата на измжчени-тъ, на изстрадалитѣ, на изоставенитѣ? Долавяте ли скръбта на бедняка, който нѣма тази вечеръ въ кжщата си нито кора хлѣбъ, нито клечка дърва, нито капка газъ? Чувствувате ли мжката на безработника, който нѣма где да приложи своя единственъ капиталъ—дветѣ си голи рѣце — за кжшей хлѣбъ? До-чувате ли плача и стенанието на бедната вдовица, който долита отъ нейния тъменъ и влаженъ бордей? О! какъ гледа тя съ пресѣхнали сълзи своитѣ малки деца и безпомощно кърши рѣце!

Разбирате ли мжката на затворника, който гледа презъ решеткитѣ мрачното небе и покритата съ снѣгъ земя и мисли—како ли става сега у дома му, който той е оставилъ отъ толкова години?

Но вижте нѣщо още по-страшно, още по-жестоко! Погледнете на улицата! Забелязвате ли тамъ онова полуголо, посинѣло тѣлце? То е дете на улицата. Чувате ли какво казватъ неговитѣ устича? — „Ние нѣмаме кой да ни помогне!“

А въ хоръ съ тѣхъ викатъ още стотици гърла, въздишатъ още хиляди наши нещастни братя, които се чудятъ дали ще прекаратъ и тази нощъ и се съмняватъ дали ще видятъ утрешния день, защото студѣтъ и мразѣтъ, може би, ще ги сковатъ.

Понятенъ ли ви е сега тжжниятъ стонъ на нещастницитѣ?

Но ние, заети въ ежедневиетѣ си грижи, свикнали да гледаме съ коравосърдечие на чуждото нещастие, отминаваме и следъ като тѣ дълго сж зовѣли обществената съвѣсть, отиватъ и ставатъ Жанъ Валжановци.

Виждашъ, колко е мраченъ и безнадежденъ живота безъ твоята братска помощъ!

Колко страдания и въздишки, колко ридания и сълзи стелятъ небето и кривятъ свѣтлия образъ на Голготския Страдалецъ. Гинатъ човѣшки души, които се нуждаятъ отъ помощта на твоята дѣсница.

Ти, може би, си невиненъ за тѣхнитѣ страдания и сълзи, но все пакъ, тѣ сж се изпрѣчили предъ твоя пѣтъ, простиратъ къмъ тебе и ти не ще имъ откажешъ. Защото следъ тебе, въ твоята съвѣсть, дълго ще ехтатъ укорнитѣ евангелски думи: „После мина единъ левитъ и, като го видѣ, погледна и отмина!“

Но ти върви по пѣтя на живота и бжди милосърденъ. Милосърденъ къмъ всички, защото сега вече „нѣма иудеинъ, ни елинъ, нѣма робъ, ни свободенъ, нѣма женски полъ, ни мжжки. Всички сме Христови, а Христосъ е Божий!“ Иди всрѣдъ

свѣта! Недей да стоишъ съ скръстени рѣце! Живѣй за брата си и се бори противъ неправдата! Една жизнена сила да те ржководи въ твоя животъ; да отриешъ сълзитѣ на плачушитѣ, да излѣкувашъ ранитѣ на страдающитѣ, да утешишъ душитѣ да оскърбенитѣ; въздишкитѣ имъ да превърнешъ въ радостъ, плача имъ—въ усмивка, стенанието имъ — въ пѣсенъ.

Не оставай алчностъ и користолюбие да пресушатъ твоята душа и тѣхнитѣ жестоки прѣсти да притиснатъ клепкитѣ на твоитѣ очи. Не забравяй, че страшнитѣ грижи, които сж те налѣгнали по мира сега, може би, още тази нощъ ще слѣзатъ отъ твоитѣ плещи. Помисли, че другъ е, който осжда и се разпорежда съ живота и смъртта тукъ на земята.

Щастието не е въ множеството на земнитѣ блага. Не възлагай съетни надежди на тѣзи тлѣнни блага. Не губи душата си въ лудо тичане по тѣхъ, а трупай капитали отъ правда, милосърдие и добродетели.

Защото, каква полза е за тебе, ако придобиешъ цѣлия свѣтъ, а душата си погубишъ?

Ти знаешъ вече истинския пѣтъ къмъ щастие въ живота, който Спасителътъ ти откри, чрезъ Своята Голготска жертва.

Той е пѣтя на човѣщината и любовта, най-нѣжното цвѣте и уханье на които е милосърдието.

Тогавъ открий ухо и чуй вопѣла на нещастницитѣ! Отвори око и вижъ тѣхния ужасъ! Надникни въ тѣхния мраченъ домъ! Оттамъ ще лѣхне мразъ, който ще изстуди пламъка на твоитѣ всѣкидневни грижи. Тжжния стонъ на тѣхната печаль ще съкруши твоеото сѣрдце и всичко това ще те разведри. И по-лесно отъ всѣка друга проповѣдъ ти ще чуешъ тогава мощния гласъ на Человѣка, Който говорѣше за смирение и дългъ, за безкрайна обичъ и самопожертвувателностъ, за нравствено съвършенство и любовъ къмъ ближнитѣ.

И намѣрилъ най-лека пѣтъ да можешъ да се наричашъ човѣкъ въ живота, ти ще се почувствуващъ уподобенъ, може би за пръвъ пѣтъ, на единствения Человѣкъ, Когото Пилатъ посочи на свѣта!

На Добричъ.

За тебъ ми е разказвалъ стария баща съ сълзи, о далеченъ край и въ паметта ми се редятъ неказани нѣща за тебъ, о роденъ синъ и братъ.

Посилни паднаха години и граници раздѣлиха земята ти съ кръвъ облѣна а твоитѣ топли и безкрайни чероземи таиха славата ти огнена-нетлѣнна.

И дългъ низъ години бѣха кървави и черни и тебъ на кръстъ разпѣна страшенъ врагъ въ болката сѣрдцата бѣха искренни и вѣрни, честити да дочакатъ свѣтълъ день отново пакъ.

Врагътъ народний устремъ не повали борбитѣ ти по майката простреляна—родина съ изплакани очи девойкитѣ ти тжжни пѣсни пѣха и тъмна нощъ надъ степитѣ премина.

Но съмна! Ти не вѣрвашъ, братко, че чернитѣ ти знамена се вече скжсаха ела, родината те цѣлува сладко и днитѣ тежки на робия отлетѣха.

Ликуватъ разлюляни днесъ полята съ пѣсенъ бодро и сѣрдечна, подъ пѣсенъ песенъта на свободата започва приказката вѣчна.

Сега разбирамъ болката на моя старъ баща, презъ сълзи що разказваше за тебе, братъ, сега разбирамъ многото неказани нѣща мой златенъ, свѣтълъ и свободенъ градъ.

Последнитѣ сълзи ще спратъ, простора озаренъ Ще срѣща сутринъ твоитѣ здрави синове на кжщний прагъ стареца на децата ще разказва като легенда минали тегла и бждното за бждни день.

... О, роденъ, затенъ и свобооенъ градъ надъ тебе Богъ изсипа щедъръ даръ нетленъ повѣрвай ми, повѣрвай като на роденъ братъ азъ тебъ сѣрдцето си дарявамъ въ даръ свещенъ!

Декемврий, Добричъ

свещ. Илия Нинчевъ

Чия е Тракия?

Въ единъ рапортъ на ген. Шарпи, следъ преброяване на населението въ Тракия, четемъ, че „българското население възлиза на 260,698 души срещу 70,210 гърци“. (Българскиятъ екзархатъ, 1907 година).

Ако се иска политически да се обособи българския характеръ на Тракия, казва американския проф. Доминианъ Леонъ, то фактитѣ сж на лице:

1. На 17 юний 1912 г. — Венецелосъ заяви въ Камарата на депута-

титѣ, че Гърция нѣма никакви претенции върху българската земя, наречена „Западна Тракия“.

2. На 30 май 1913 г. — Гърция признава горното съ подписването на Лондонския договоръ.

3. На 24 май 1913 г. — Гърция при подписването на сръбско-грцкия договоръ — признава за българска областта на изтокъ отъ Струма: Сересъ — Кавала — Драма.

4. На 10 августъ 1913 г. — Гърция признава българския характеръ и неотемлимото право на притежание на Западна Тракия, съ подписването на Букурещкия договоръ.

„Слово“.

Прот. П. Икономовъ

Християнство и спиритизъмъ.

(Отговоръ на г-жа Р. Г. — Варна).

Ако сте християнка, както се препоръчваше, не трѣбва толкова много да се гнѣвите и сѣрдите. Гнѣва е дѣло на дявола, който подъ разни форми, мѣста и начини дебне християнина било да му помрачи разума, било да изкълчи вѣрата му. Той внушава на слабо вѣрующитѣ мисълта, че вѣрата имъ не е чакъ до тамъ добра, или че тѣ сж по-добри християни отъ другитѣ и по-благочестиви дори и отъ патриарха и пр. съ цель да ги отклони да посещаватъ св. Църква, да презиратъ и вѣчно да критикуватъ нейнитѣ служители. И сега твърдя, че вие всички които посещавате сеанситѣ на тия спиритисти, а по нѣкога отивате и отъ „любопитство“ въ тѣ нареченитѣ „молитвени домове“ на разнитѣ сектанти, грѣхъ вършите. Не тамъ чрезъ въртението или скачанието на маситѣ, Богъ открива Себе си и волята си.

Страшна заблуда и грубо религиозно невежество е да се мисли или вѣрва, че тамъ Спасителътъ ще дойде и чрезъ медиума ще ви говори. Тукъ сатаната е въ своя си, съ всичкитѣ си машиниции, а вие неговитѣ жертви. Дебне и налучква момента, кога да ви грабне и завинаги отведе въ своето тъмно царство.

Добре запомнете, че всѣки християнинъ, който търси спасение вънъ отъ църквата (при спиритиститѣ или сектантитѣ) не е християнинъ и християнско дѣло не върши. Учението си Спасителътъ е оставилъ на свѣта, но го е повѣрилъ на църквата и на нейнитѣ служители—свещеницитѣ, да го пазятъ отъ осегателството на дявола и сектантитѣ и вѣрно да го преподаватъ на вѣрующитѣ.

Вие защо се дѣлите и защо издигате други олтари? Кой Ви е заблудилъ, че тукъ ще дойде Христосъ, за да допълни учението си? Това е свѣтотатство, което вършите. Поставете Бога въ реда на ония човѣци, които могатъ да попълнятъ мислитѣ си, когато имъ се ще или намѣрятъ за удобно и които днесъ могатъ да говорятъ едно, а утре друго.

Служите на злия духъ, който изъ кони се старае да разедини църквата; ужъ се събирате да четете словото Божие и се назидавате духовно, а не преставате да ни клеветите. Силата Божия, обаче, ще победи. Добро е само онова, което е излѣзло изъ устата на Христа и което никой нѣма право да измѣня.

Или сте християнка и ще слушате Спасителя и неговитѣ служители, или не сте. Да се наричате християни и да продължавате досегашната си практика и дружба съ спиритисти и други сектанти, каквито ги има болъ въ нашата страна, като мислите, че можете да се нагаждате съ Бога и съ сатаната, се горчиво мамите. Богъ е казалъ всичко онова, което е нужно за спасението на човѣка и къмъ това никой не може една йота дори да прибави. Посочете ми мѣсто въ св. Писание, отъ което и азъ да видя и се убедя, че Богъ е заповѣдалъ да се събираме около маси, въртящи се или не и тамъ да го призоваваме да дойде въ срѣдата ни и да ни се открие така, както вие си фантазирате. Само чрезъ св. православна Църква, която съхранява всички благодатни сили и чрезъ нейнитѣ служители, които отъ Бога сж призвани, можете да придобиете всичко, което ви е необходимо за спасение, стига само вие искрено да пожелаете това.

Прочее, защо се толкова гнѣвите, когато ние ви сочимъ истинския и добрия пѣтъ?

Дявола на Църква.

Нъкога бѣхъ чель следната историйка, не истинска разбира се, но, все пакъ правдива.

Единъ християнинъ, сутринъ въ хубавъ недѣленъ день се запъжилъ къмъ църква. По пѣтя го срѣщналь дявола — и за голѣма негова изненада му се обадиль и безъ нѣкой да го пита, казалъ, че и той отива на Църква.

— „Какво ще правишъ тамъ?“ го запиталъ християнина.

— „Нали тамъ се събиратъ хората на молитва, и нали тамъ най-много се проповѣдва противъ менъ“ отвърналь дявола? „Кой ще ме защити ако, азъ самъ не се защита?“

— Добре, но, какъ ще се защитишъ?

— По хиляди начини мога да сторя това,—отговориль дявола.

„Преди всичко — обикалямъ всички къщи—сутринъ рано—тамъ гдето хората се готвятъ да посетятъ св. служба. Тукъ—заради твърдата яка или неизгладена врътовръзка ще предизвикамъ една малка кавга; тамъ, заради нѣкое копче — което се скъсва и отхвърква въ момента, когато господаря тръгва..., ето нѣща, които ми правятъ особено удоволствие. Развалямъ доброто имъ настроение да слушатъ словото и да се молятъ и ги предразполагамъ за моитѣ планове.

Има хора, които отиватъ на богослужението спокойни и радостни; но и за тѣхъ си имамъ мои срѣдства да имъ отвлека вниманието и занеса смутъ въ душата имъ.

Виждашъ ли ей тамъ оная госпожица? ще насоча погледа ѝ къмъ шапката и облѣклото на приятелката ѝ. Тя вече нищо не ще чува, ние ще разбира отъ онова, що свещеника проповѣдва.

Виждашъ ли пѣкъ ония младежи, които току-що влизатъ въ храма? Ще имъ внуша да обърнатъ внимание върху формата на проповѣдта или върху нѣкои отъ лансираниотъ отъ проповѣдника идеи, или върху нѣкои ужъ неподходящи думи, за да не могатъ да се вдѣлбчатъ върху темата. Излизайки отъ храма — тѣ знаятъ само едно, че днешното слово бѣ твърде слабо.

Виждашъ ли пѣкъ оная хубава девойка, която въ тоя моментъ се отправя къмъ вратата? Тя страда отъ манията — че въ църквата има течение. Внушавамъ и последиците отъ простудата... и тя презъ всичкото време е неспокойна — мисли само за здравето си... а отъ онова що се чете и говори — нищо не чува... До нея е майката, която презъ всичкото време — мисли само за децата си, които ги е оставила сами въ дома... Турямъ въ главата ѝ какви ли не страшни мисли... малката може да е паднала... а слугинята кой знай где се е захласнала...

Виждашъ ли ги ония тамъ двамата търговци, които сж се допрели до стълба? Презъ всичкото време на службата, сж мислили само за онова що сж чели въ вестникитѣ — преди да прекрачатъ прага на църквата.

Кой може да ми създаде по-приятно поле за работа и така да ми улесни задачата?

Съ малко усилия — мога да ги направя да мислятъ и видятъ всички грѣхове и престѣпления, поменати отъ проповѣдници — въ своитѣ приятели и познати — а тѣ самитѣ, вмѣсто да си взематъ добра бележка и да се почувствуватъ изобличени — излизатъ доволни отъ църквата, като че ли нищо отъ казаното не ги засѣга.

Ако се случи нѣкакъ си, да не си постигна цельта съ нѣкого отъ богомолцитѣ, тогава гледамъ поне на излизане отъ църква да не ги изпуста изъ предъ видъ. Особено ловоленъ оставамъ, когато излизайки отъ църква, богомолцитѣ си правятъ визити. Защо? Защото тамъ за всичко се говори, но не и за това що сж чули въ църква. По този начинъ, до като си отидатъ дома — всичко забравятъ. Това ме най-мно-

СЪОБЩЕНИЯ.

Съобщаватъ отъ Новосибирскъ, че на 80 клм. отъ града, до селото Вакрешево, до рѣката Остѣ, билъ намѣренъ погребанъ на голѣма дълбочина, твърде запазенъ скелетъ на едно грамадно животно. Следъ като коститѣ били изследвани, установило се, че били кости на слонъ.

Скелета, който изглежда билъ на младъ слонъ, ималъ 270 м. височина и 325 м. дължина.

Рускитѣ геолози казватъ, че откритието на този скелетъ, който за лишенъ пѣтъ доказва, че въ праисторическитѣ времена въ Сибиръ сж живѣли слонове, е отъ твърде голѣмо значение за палеонтологическитѣ науки.

Колко земеделци има въ свѣта.

Отъ населението на цѣлия земенъ глобусъ 63% е земеделско, което изкарва прехраната си, работейки земята.

Този процентъ земеделци бѣ още по-голѣмъ преди 100 години, когато бѣ 82%. Индустрията отвлѣче и отвлѣча работници отъ полската работа, повече отъ занаятчийството.

Аржентина разполага съ 6 милиарда килограма царевича, което прави около 7 царевични реколти въ България. Понеже износа не може да стане поради войната, тия 6 милиарда царевича щѣли да бждатъ изгорени.

Бразилия. Грамадни количества кафе, поради липса на износъ ще бждатъ изгорени. когато у насъ се купува съ 200 и повече лева килограма. Има европейски държави, у които съвсемъ липсва кафето.

Станали сме глухи за зова на Спасителя „Любете се другъ други“. Той зове всички къмъ миръ, обичъ и истина. Всички сте братя помежду си. Ако това чувство натѣлѣваше надъ другитѣ, щѣхме да се чувствуваме като въ рай, при изобилни земни блага, каквито Богъ дава и при достъпни цени за широкитѣ народни и трудящи се маси.

Азъ съмъ свѣтлината на свѣта; който ме последва, той не ще ходи въ мрака, а ще има свѣтлината на живота“. (Иоан. 8:12).

„Азъ съмъ истината, пѣтя и живота“. Време е всички да се заслушаме въ думитѣ на Този, който е извора на мира и живота.

Днесъ въ Германия има 48 милиона католици и повече отъ 17.000 църкви, въ които се извършва католическо богослужение отъ 35.000 свещеници.

Въ пленическитѣ лагери се извършвали редовни богослужения.

Св. Литургия се извършвала всѣка недѣля, въ всѣки лагеръ.

По нареждане на Папата, Главата на католическата църква, на 24. XI. 1940 г. се извършиха по цѣлия католически свѣтъ св. Литургии и обществени моления за омиротворяване на свѣта.

Не отдавна международното д-во Червенъ Кръстъ навърши 76 години отъ своето основаване. Първиятъ „договоръ за човѣщина“ се подписа на 22 августъ 1864 г. въ Швейцария, по инициативата на 5 души швейцарци и делегати отъ 14 държави. Днесъ въ тази организация членуватъ 62 държави съ 42 милиона членове.

Презъ мирно време Червения

го радва. Ето що е разказалъ дявола на моя приятель. А като се раздѣлили, той му заръчалъ — никому нищо да не обажда за този разговоръ. Той, обаче, не направиль това удоволствие на дявола — врагътъ на вѣрующитѣ души. Напротивъ, бърза да обади на приятелитѣ си и на всички що иматъ уши да слушатъ. Защо? За да се пазятъ отъ изкушенията на дявола, когато отиватъ на църква — и да не забравятъ, че той ги дебне и е най-голѣмиятъ имъ неприятель.

ХРОНИКА

Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиепией, пребивава въ ст. София взимайки участие въ редовнитѣ заседания на св. Синодъ въ пълненъ съставъ.

Молимъ всички наши абонати, които до сега не сж си платили абонамента да сторятъ това чрезъ енорийския си свещеникъ. Абонамента за година е 20 лева.

По случай дня на християнската младежъ отъ 30.XI. до 4.XII. по Радио Варна бѣха изнесени следнитѣ сказки:

1) Да пазимъ вѣрата си — протоиерей П. Икономовъ.

2) Вѣрата въ Бога нѣма да угасне — протоиерей Д. Андреевъ.

3) Въ служба на младежта — свещ. Д. Тодоровъ.

4) Нравствения мирогледъ — свещ. Енчо п. Йордановъ.

5) Родители, дайте примѣръ на децата — Дим. Петровъ.

Въ този день, цѣлата учаща се младежъ, следъ като бѣ изповѣдана и опозната съ смисъла и значението на празника, се приобщи съ св. Христови тайни. Тази година броя на причастникитѣ бѣ много голѣмъ, а дисциплината и религиозното настрояние на ученицитѣ особено силно.

Епархийския Духов. Съветъ на 11.XII. разгледа бракораководни, духовни и съпружески дѣла.

Студентското д-во при Варнен. Търговска Академия урежда сказки въ салона на кино Ранковъ. Ще говорятъ редовнитѣ професори при Висшето търговско училище.

Въ гр. Варна се откриха вече безплатнитѣ трапезарии при църквитѣ: Катедралата, св. Николай, св. Петка, св. Богородица (малката), св. Атанасий и св. Пр. Илия. И тая година ще се дава топла храна на крайно бедни ученици, които не получаватъ такава отъ ученическитѣ трапезарии, както и на бедно-болни старци, които нѣматъ никакви близки. Много голѣма спѣнка се срѣща въ това, че на пазаря нѣма дърва за подържане на трапезаритѣ. Отправени сж молби до общината да достави безплатно такива отъ общ. сечища, защото църковнитѣ трапезарии вършатъ безвъзмездно нейна работа, като хранятъ бедни варнен-

крѣстъ се явява въ помощъ на всички страждущи и пострадали отъ природни стихии, епидемии, катастрофи и др.

При д-ство Червенъ кръстъ има училища за милосердни сестри и младежки червенъ кръстъ броящъ 17 милиона членове.

Презъ време на война — Червения кръстъ е на бойното поле съ всичкия си персоналъ — при самитѣ бойци; въ болницитѣ при раненитѣ; въ домоветѣ — при майкитѣ, сирацитѣ, старцитѣ и вдовицитѣ.

Червения кръстъ подготвя акушерки, милосердни сестри и самарянки.

Всѣка инициатива на Червения кръстъ се посрѣща съ симпатия и въодушевление отъ обществото, съ искрена благодарностъ и радостъ отъ пострадалитѣ.

ски граждани, които по законъ сж подѣ грижитѣ на общината.

Пишатъ ни отъ Златна Добруджа, че изъ селата сж плъзнали разни габровци, купувачи на восъкъ, за който предлагали твърде низки цени. Нека енорийскитѣ свещеници да обеснятъ на енорияшитѣ си, че тѣ могатъ да продадатъ восъка на Варненската свѣщолівница на твърде добра цена, стига да носятъ бележка отъ енорийския си свещеникъ, че сж пчелари.

Свещитѣ сж монополъ на църквата и се купуватъ и продаватъ само отъ църквата. Който бакалинъ си позволи да продава габробски или други свѣщи за религиозни трѣби или други богослужбени цели — се наказва строго отъ законитѣ. Акцизнитѣ власти и енорийскитѣ свещеници, сж длъжни по законъ да бдятъ да не се спекулира съ този артикулъ, който не е търговска стока.

Синодалното книгоиздателство и книжарница разполагатъ съ 143 вида религиозни цѣвтни картини, списъка на които ще намѣрите въ св. Митрополия и архиерейскитѣ намѣстничества. Картинитѣ иматъ размеръ 60/90 см. и струватъ 60 лв. екземпляра.

Препоръчваме ги на благоговѣйнитѣ свещеници, на ръководителитѣ на ученическитѣ прав. християнски дружества, на преподавателитѣ по вѣроучение въ училищата, на прав. христ. братства да си ги набавятъ за украса на своитѣ салони и да имъ служатъ като помагала при учебни занятия по вѣроучение.

Приморската популярна банка урежда презъ седмицата публични събрания въ салона на банката, на много интересни теми.

Рѣкоположения.

Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиепией е рѣкоположилъ въ София, въ църквата на Семинарията, следнитѣ кандидати за свещеници:

1) На 24.XI. — свещ. Йорданъ Русевъ Атанасовъ, родомъ отъ с. Горна-Студена, Свишовско, за енорийски свещеникъ на с. Слънчево, Варненско.

2) На 25.XI. — свещ. Антоний Йочевъ Цоневъ, родомъ отъ с. Водица, Поповско, за енорийски свещеникъ на с. Бѣла-рѣка, Преславско.

3) На 1.XII. — свещ. Петъръ Петковъ Парушевъ, родомъ отъ гр. Котелъ за енорийски свещеникъ на с. Здравецъ, Варненско.

НАША ПОЩА.

Гр. Ш. Писмото и марки (25 лв.) се получиша. Вестника Ви се изпраща редовно. Изпратихме нови бройове. Рекламата Ви помѣстваме.

София — свещ. Ик. М. Получихме статията Ви. Ще я помѣстимъ по реда си. Много благодаримъ. Очакваме и други.

Гр. В. Д-ръ С. Г. Статията за масонството е много дълга, но ще я използваме по части въ иднитѣ бройове. Има нѣща съ които не сме съгласни.

Шивашко ателие

на

Боньо Славовъ

Специаленъ отдѣлъ за свещенически дрехи. Цени конкурентни ШУМЕНЪ.

ШИВАШКО АТЕЛИЕ

О бонъ марше

съобщава на Всеблагоевѣйнитѣ свещеници отъ Епархията и отъ Златна Добруджа, че изработва раса и подрасници при най-голѣма акуратностъ и низки цени.

О бонъ марше

ул. „Св. Никола“ 1 — до църквата „Св. Николай“ — Варна